

KLĘCZĄCY (5) *part praes act*

klęczący (5), **klęcząc** (2); klęczący *StryjWjaz*, *SkarŻyw* (2); klęcząc *OpecŻyw*, *KochWz*.
sg m A klęcząc(e)go (2), klęcząc (1). \diamond *f A* klęczącą (1), klęcząc (1).

Sł stp s.v. klęczeć, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w. s.v. klęczeń oraz w objaśnieniu s.v. klękać.

*Wspierający się na ugiętych kolanach i tak trwający w celu wyrażenia pokory, czci i uwielbienia; ingeniculatus, nixus genu, nixus in genibus, qui genu flexum summisit Cn (5) : O żalściwá matko pełná boleści/ by wiedziała fyńa twégo klęczątz a vmywaiątz nogi/ tego który go má w ręce wydatz nieprzyiácielskié *OpecŻyw* 92v; *StryjWjaz* C2; Raz wwięłki tydzień wkościéle płączącą y klęczącą/ ieden Kápłán cudnie vpomniał: áby ćicho fię modliłá. *SkarŻyw* 580.*

*klęczący u czego (1): tám záftawfzy pánnę v nóg oycowfkich klęcząc/ rofkazał iéy práwie z grozą áby z nim szła *KochWz* 142.*

*Wyrażenie: »klęczący na kolanach« (1): A wředwfy do oney Celle iego/ vyrzą go ielzcze ná kolánách po śmierci klęczącego y ták okrzepłego *SkarŻyw* 107.*

Cf **KLĘCZEĆ**

ZCh